

280251

1937
6 Dec

Amicul Tinerimii

PC World Central University Library

38

280251

An nou
fericit.

Saner de argin.

convingeri pentru a primi Evanghelia în for
ceput. Spre marea indignare a clerului, e
bucurie la foloasele și serviciile lor spre a
sărăcia și suferințele Valdenzilor.

***

Un om care vizita regulat adunările la cari vorb
dicatorul Dawson, după terminarea unei predici, se apropie
de acesta și zise:

— Imi plac foarte mult predicile Dvs, dar deplâng tot
ceea ce se face aci după predică. În momentul când
se înalță rugăciunea, mă urc la galerie pentru a arunca o
privire asupra asistenței, și ceea ce văd mă desgustă.

— Aceasta nu mă miră deloc, răspunse Dawson. Încearcă
să te urci pe acoperișul casei vecinului tău, și să cercetezi
focul din vatră. . . . . Te asigur că n'ai să vezi mare lucru,
dar în schimb ai să primești destul fum în ochi.

Tot așa și noi ne lăsăm orbiți de mulțumirea de sine
pentru ca să găsim la alții scăderi de cari noi suferim mai
mult.

***

În Alpii elvețieni și austriaci, și în Anzi, se întâlne
din loc în loc stâlpi cu următoarea inscripție: *Primej
de vă întoarceți înapoi!* Trecătorile sunt așa de îngu
stâncile așa de abrupte, prăpăstiile așa de adânci, încât
lătorul care s'ar gândi să se înapoieze, ar pune în m
primejdie pe acei pe cari îi întâlnește, și însuși ar risca
cadă în vreo prăpastie sau să se sdroșcă de stâ
El trebuie să meargă înainte, totdeauna înainte, în acei
direcție.

La fel stau lucrurile și cu creștinul pe calea sa
El trebuie să meargă înainte, fără gând de a se r
sau să privească înapoi. Dacă șovăiește sau m
invers, nu se pierde numai el, ci poate duce la
sau la cădere și pe acei pe cari îi întâlnește.

Oricine, dacă vrea să fie mântuit, nu treb
poieze din cale. Isus spune tuturor: „Oricine pu
plug, și se uită înapoi, nu este destoinic pentru Îm
Dumnezeu”. Luca 9, 62.

***

Pentru a răspunde la întrebările unui examen ora
denții unui colegiu irlandez trebuiau să meargă pe râne,
catedră. Într'o zi, veni rândul unuia care nu prea străluc
în modestie. El se îndreptă spre catedră cu un aer surăzător
și încrezut.

Văzând aceasta, profesorul examinator se hotărî în
să sfârâme încrederea de sine a acestui student prin c
întrebări grele. Abia dacă dădu răspuns la o întrebare din
toate. El se duse la loc cu totul rușinat, iar profesorul îi făcu
această observație delicată:

— Dacă te-ai fi urcat pe catedră așa cum te-ai coborît,
te-ai fi coborît așa cum te-ai urcat.

Un medic chirurg, înconjurat de un mare număr de stu
denți, avea să opereze un bolnav atins de cancer la limbă.
— Inchipue-ți, zise el bolnavului, că ai să pierzi facultatea
de a vorbi, fără puțința de a mai fi vindecat. Iată, îți mai
dau ocazie câteva minunte să te gândești și să pronunți
ultimele cuvinte. . . .

Timp de câteva clipe, cari pădură o veșnicie din cauza
neliniștei care strângea inimile celor de față, omul lăsă pri
virile în jos; apoi deodată ridică fruntea sus și cu o voce
puternică, ca și cum ar fi vrut să sublinieze importanța cu
vintelor sale, strigă: „Lăudat să fie Isus Hristos!”

Întreaga asistență fu cuprinsă de emoție, și mulți nu-și
putură stăpâni lacrămile. Operația se făcu, și bolnavul nu
mai putu vorbi niciodată.

Exemplul este izbitor. În fața unei astfel de situații, omul
acesta nu simți nicio revoltă în inima sa, nicio plângere,
niciun murmur. Motivele pentru cari el avea să mulțumească
lui Dumnezeu erau așa de multe, încât, prin ultimele sale
cuvinte, voi să dea mărturie de adâncă sa recunoștință față
de El. . . . . Câți dintre creștinii cari se găesc în astfel de
împrejurări ar fi gata să adreseze cuvinte de laudă lui
Hristos? Pentru omul născut din Duh, tezaurele bunătații
lui Dumnezeu se întâlnesc pretutindeni, atât în suferință cât
și în bucurie, și poate să strige împreună cu apostolul Pavel
(Rom. 8, 28): „De altă parte, știm că toate lucrurile lucrează
împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu”.

***

În 1540, parlamentul din Aix promulgă un decret contra
Valdenzilor. Aceștia, pentru motivul că n'au vrut să se lase
de convingerile lor religioase, aveau să fie exterminați prin
foc și sabie. Ei se adresară regelui care mai aduse unele
îndulciri decretului, poruncind preoților catolici să se slu
jească mai de grabă de convingere ca mijloc de convertire.

Trei teologi versați fură trimesi în mijlocul țaranilor
Valdenzi cu scopul de a-i convinge să-și schimbe părerile
lor religioase. Dar acești trei teologi fură așa de impresionați
de puterea învățaturii lor, întemeiată numai pe Sfintele Scrip
turi, și de curățenia vieții lor, încât părăsiră propriile lor

An nou fericit

executarea rolurilor. Au făcut, e adevărat, promisiuni de îndreptare la început, dar nu trecu mult timp, și fiecare apucă pe făgașul bătătorit de atâtea ori în fiecare an. Gândurile de mai bine, promisiunile făcute, s'au spulberat ca păpădia la adierea unui vânt, și nici urmă n'a mai rămas din ele. Sărman copil! Cum l-au îmbătrânit necazurile! E de nerecunoscut! Totuși pe fața lui citești resemnare. Se gândește, poate, că va veni odată o zi a socotelii, când fiecare își va primi plata pentru povara pe care a adăugat-o pe spatele său trudit!

Dar n'apucă să dispară cu totul de după cortină, când, din partea opusă, o altă cortină, aceea a viitorului, prinse a se mișca. Toți cei ce se aflau pe scenă așteptau cu nerăbdare. Știau că din partea aceasta trebuie să vină anul cel nou, așteptat cu atâta dor. În sfârșit, iată-l. Un copil vioiu, cu fața surăzătoare, dar timid și neîncredător. Înfașurarea sa exprimă nevinovăție.

Când cortina a rămas cu totul înapoia lui, pe scenă se produce o mișcare și o rumoare de neînchipuit. Actorii se învârtesc în dreapta și în stânga, își strâng mâna unul altuia, și din tot învălmășagul acesta se disting foarte clar cuvintele:

„An nou fericit!” „Sănătate!”

Gârbov, încovoiat sub povara cea grea a răutăților noastre, cu veșmintele ferfeniță, schiopătând, anul cel vechiu își trase cu anevoință picioarele și dispăru după cortina cea grea care se numește uitare.

Era un copil andru sglobiu și nespus de plăcut la înfașurare când își făcu apariția pe scena timpului. Nu e mult de atunci. Ne-aducem cu toții bine aminte! Era o zi senină, cu pământul îmbrăcat în haină albă, și pomii încărcăți cu promoroacă. Credea și el, credeam și noi, actorii, că pieșa va ieși de minune. Dar chiar dela început s'a văzut înșelat, bietul copil! Actorii aceștia sunt foarte șireți și de rea credință în

Pare că acesta este începutul actului întâiu. Fiecare își exprimă dorința de a duce o vieață mai bună. Promisiunile sunt nenumărate. Pare că toți sunt sătui de felul cum și-au împlinit rolurile până aci, și vor ca de acum înainte să ia o atitudine demnă.

„An nou fericit!” Frumoasă

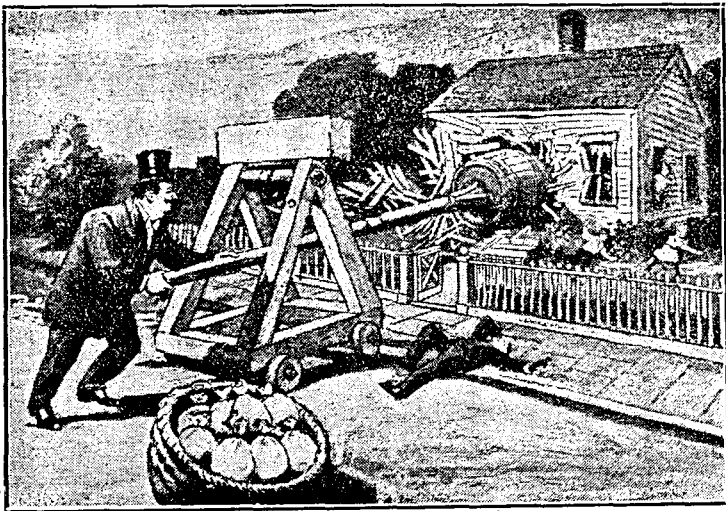
urare! Dar la ce bun, dacă nu se realizează în viețile noastre, și fericirea primelor zile din an este spulberată de durerile și necazurile care se abat potop asupra noastră? Cine poartă răspunderea acestui rău? Răspunsul nu trebuie căutat aiurea. Noi suntem de vină. Și iată de ce: Adresându-ne reciproc această urare, n'am făcut decât primul pas pe drumul cel bun, sau, ca să fim mai corecți, am avut intenția să-l facem. Cât despre rest, partea cea mai de seamă de care depinde adevărata fericire, îl lăsăm pe seama hazardului. Și urmarea este în chip inevitabil zădărnicia acestei urări, deci nefericire.

Totul în lumea aceasta se conduce după anumite legi. Totdeauna aceleași cauze produc aceleași efecte, poate sub aspecte puțin diferențiate din cauza împrejurărilor, dar privite în linii generale, lucrurile așa stau. Și fericirea noastră depinde de respectarea anumitor legi, cari nu trebuie să se găsească în afară de noi, ci în noi înșine. Acesta este tot secretul fericirii noastre. Această stare sufletească trebuie să izvoarscă din inimile noastre. Înțeleptul Solomon spunea: „Păzește-ți inima mai mult decât orice, căci din ea ies izvoarele vieții”.

Dacă în anul cel nou în care am pășit vom curăți acest izvor al vieții noastre, și îl vom ține într-o continuă stare de curățenie, atunci, cu siguranță, apele sale vor aduce înviore și bucurie atât nouă înșine cât și celor cari ne înconjoară. O! dacă orice ființă umană și-ar face din aceasta un ideal, adică să-și păstreze curat acest izvor al vieții, atunci fericirea neamului omenesc ar fi ca un val ce ar inunda tot pământul! Și cât de mult s'ar schimba soarta întregii omeniri, și ce aspect deosebit ar lua lucrurile! Acesta este unicul drum spre fericire. Numai așa vom putea avea cu adevărat un „AN NOU FERICIT!”

Red.

Două stări — două cauze

Băuturile alcoolice sunt cei mai mari dușmani ai fericirii și păcii căminului.

Maramureșul este un ținut sărac. Oamenii își câștigă foarte greu hrana, căci pământul este de munte și recoltele sunt foarte slabe. Bărbații mai caută de lucru pe la păduri la tăiat de lemne. Dacă nu află de lucru prin apropiere, colindă țara, și ai casei au de răbdat mult până primesc câțiva bani pentru a cumpăra de-ale mâncării.

Am cunoscut acolo o familie; chiar am dormit în casa lor. Nimerisem la ei către seară și foarte ospitalieri m'au primit să mă adăpostească în singura cameră de locuit. Cum eram foarte obosit, nu mi-a trebuit mult până să adorm. În puterea nopții am fost trezit însă de un glas. În casă era lumină și în jurul mesei am văzut adunată întreaga familie: tatăl, mama și vreo trei copii. Tatăl citea dintr'o carte, iar ceilalți ascultau. Cetitul era cam greoi. Ceea ce auzeam însă, păreau lucruri minunate. Luând mai bine seama, am înțeles că omul citea din Biblie. Tabloul acesta nu mi-a mai pierit din minte.

A doua zi vorbind cu un prieten al meu care-i cunoștea foarte bine, mi-a povestit cine fusese omul acesta în casa căruia rămă-

sesem peste noapte.

— Rău din copilărie! Nu apucase să învețe nici să scrie nici să citească. Toate obiceiurile rele se prinsese de el. Beția făcuse din el o fiară. Când mi-l reamintesc, într'adevăr îmi dau seama că figura cruntă dovedea ce fel de viață dusese. Trăise tot la pădure, la tăiat de lemne și puținii bani pe cari îi câștiga erau sortiți băuturilor îmbătătoare. Nu știu cum se făcuse că o femeie primise să fie soția lui. Ce chin și ce zile amărâte trăia cu el! Când venea în sat, mai întâi se oprea la cârciumă. Bea băuturile cele mai tari și apoi urlând ca o fiară, cu revolverul în mână, și cu cuțitul la brâu pornea prin sat. Toți cei cari îl auzeau, se ascundeau pe unde puteau, ca din fața unei sălbăticiuni turbate. Biata soția trimetea copiii pe la vecini, iar ea se ascundea tremurând de groază. Câte bătăi, câte înjurături, câte maltratări îndurase dela el! Omul intra în casă, începea să trântască, să strige, până când, istovit, cădea în nesimțire.

Omul acesta a ajuns odată în legătură cu un credincios care avea Biblia și care își lua timp să citească din ea în fiecare zi.

O clipă de luciditate l-a făcut să se mire de omul acesta cu Biblia, atât de liniștit în purtarea lui. „Ce citești tu acolo?” întrebă el cam îndurerat la gândul că nu este în stare să citească. Și atunci, pentru întâia dată în viața lui, a stat liniștit, acolo unde lucra, în pădure, și cuvintele lucrătoare ale Domnului Isus Hristos au străbătut în mintea lui cea atât de întunecată. Cuvintele Aceluia care liberase pe atâția demonizați erau lucrătoare. Parcă niște solzi au căzut de pe ochii lui, și el a văzut. A văzut în ce stare se află. Un rău și un ticălos. Nu numai el suferea din pricina răutății acesteia, dar și soția care era alături de el și copilașii lui, sărmanii! „Veniți la Mine, toți cei osteniți și împovărați, și veți afla odihnă pentru sufletele voastre”, era chemarea Domnului Hristos.

„Odihnă pentru sufletul meu! Odihnă pentru soția mea! Odihnă pentru copilașii mei! . . . Și eu le-am dat numai suferință!”

Simția că acest Cuvânt din Biblie, îi face bine. A ascultat tot mai mult ceea ce i se citea din ea, și de ce asculta, se lumina tot mai mult, până când lucrurile rele cari odată îi erau o plăcere, au ajuns să-i fie o povară de nesuferit. A început să se roage lui Dumnezeu și cu ajutorul Lui să se schimbe dela o zi la alta. Când a mers înapoi în sat, călca altfel. La cârciumă nu s'a mai oprit. Glasul lui fioros nu se mai auzia pe uliță și oamenii cari îl întâlneau aveau din partea lui un salut creștinesc. Soția a rămas îmbărmurită când s'a pomenit cu el liniștit în casă. A urmat o povestire minunată și în casa aceea, odată cu încrederea

(Urmare la pag. 14)

PUTEREA RUGĂCIUNII

De trei zile un viscol puternic bate cu furie de nedescris asupra întregii regiuni, purtând de colo până colo zăpada și îngrămădind-o în troiene mari prin locurile mai dosnice. Căsuța mică dela marginea satului era aproape îngropată în nămeți.

Înăuntru era cald și plăcut. Mama sta liniștită împreună cu cei trei copilași și le mai spunea din când în când câte ceva. Ionel era de doisprezece ani Rut de trei ani și Puiu împlinise zece ani. Tatăl era misionar al Evangheliei, și, pentrucă trebuia să meargă în multe locuri, stătea numai foarte puțin timp pe acasă. Înainte de a începe viscolul, cei de acasă primise vestea din partea lui că s'a îmbolnăvit și nu poate să se reîntorcă decât peste câteva săptămâni.

Această familie își închinase pe deplin viața în slujba Evangheliei și a semenilor lor și abia cu câteva luni mai înainte de această zi, ei părăsise casa și pe prietenii lor și venise aci ca să ia asupra-le lucrarea aceasta. Inceputul era greu și cu micul lor salariu abia dacă puteau face față trebuințelor.

Și copiii se simțise foarte întristați când au trebuit să părăsească vechiul lor cămin, școala și pe prietenii lor. Totuși această întristare le-a trecut repede, pentrucă mama întrebuița o metodă foarte interesantă când îi învăța lecțiile.

Tocmai terminase lecțiile pentru ziua aceea când de pe buzele mamei se desprinseseră aceste cuvinte pline de îngrijorare:

— Iubiții mei, nu mai avem nici pâine și nici făină.

— O, mamă, să ne rugăm, strigă Ionel. Eu sunt sigur că Dumnezeu ne va trimete mâncare, numai să-I cerem.

— Ai dreptate, scumpul meu

fiu. Dumnezeu ne-a făcut totdeauna mult bine.

— Mămico, El zice în Biblie că știe și când cade o vrabie. Eu știu că El ne va trimete ajutor, zise Puiu.

— Sunt fericită că voi iubiți pe Dumnezeu și vă încredeți în El, și știu că nu ne va lăsa nici acum, fu răspunsul mamei.

Ei ingenunchiară alături de scaun numaidecât și fiecare înălță câte o rugă fierbinte către Tatăl ceresc. Chiar și Rut îngână în accentul său copilăresc:

„Isuse, te log tlimete-ne țeva să mâncăm”.

Când se ridicară de pe ge-

nunchi, fețele lor străluceau de fericire, și, cu toate că era cu neputință, judecând omeneste, să vină ajutor de undeva, ei aveau toată încrederea că aceasta avea să se întâmple înainte de a flămânzi.

Faptul înșării își aruncă umbrele sale și asupra căsuței singuratece dela marginea satului și înăuntru începu să se facă întunec. Rut se apropie de mama sa și încolăci brațele micuțe în jurul gâtului ei, zicând cu duioșie:

— Mămico, te log spune o poveste.

— Care, scumpa mea? o întreabă mama.

— O, aia cu Daniel în gloapa cu lei.

Se strânseseră cu toții în jurul mamei lor ca să asculte, pentru nu știu a câta oară, această povestire, și era gata să înceapă. Dar deodată se opri, ascultă o clipă și zise:

— Ionel, ce să fie oare? Imi pare că aud un tropot de cal!

În vecinătate se aflau niște oameni neprietenoși, cari priveau cu ochi dușmănoși prezența acestei familii în locul acela. Nu cumva au de gând să le turbure liniștea?

Sgomotul se auzea din ce în ce mai deslușit și tot mai aproape. Se auzea bine galopul calului.

O! Dar călătorul s'a oprit chiar la ușă.

Toc! toc! toc!, se auzi cineva ciocănind.

Mama puse mâna pe clanță și crăpă puțin ușa. Prin deschizătură se putea vedea destul de bine. Înaintea ei sta un om plin de zăpadă.

— Scuzați-mă, doamnă, zise el. Vin de departe și mai am încă o bună bucată de drum de mers. Am doi saci pe calul meu — unul cu făină și altul cu cartofi. Dar pentrucă este prea obosit, nu pot să-i duc mai departe. Cred că ți-ar face trebuință. Pot să-i aduc?

Înima mamei prinse a bate de emoție când își dădu seama că acesta este cu siguranță răspunsul la rugăciunile lor. Ea spuse călătorului în mod sincer că erau lipsiți de hrană și că toate erau bine venite pentru un timp ca acesta.

Fără să stea pe gânduri, el luă de pe cal cei doi saci, apoi, fără să mai zică vreun cuvânt, încălecă pe cal și porni la drum.

Mama și copilașii nu știau de

(Urmare la pag. 15)

Iubire — Curtenie — Căsătorie

Eu sunt de părere ca tinerii și părinții, sau alți prieteni interesați, să vorbească întreolaltă despre idealurile vârstei desăvârșite de bărbați și femei, și să privească de aproape familiarizarea tineretului cu idealurile formate în felul acesta. Într-o zi lucrăm afară cu un tânăr cam de optsprezece ani pe care îl cunoșteam foarte bine — și tot așa de bine aș putea spune că îl chema Ioan.

— Ia ascultă, Ioane, i-am zis eu. Te-ai gândit tu cam ce fel ai vrea să fie fata care ți-ar place să-ți fie soție? E adevărat, tu nu vrei să te căsătorești decât peste câțiva ani, dar trebuie să te gândești la fata pe care dorești s'o iei, ca nu cumva atunci când va veni timpul, să te ia așa prin surprindere într'un chip neplăcut.

— Sigur că m'am gândit, zise Ioan. Ba încă m'am gândit mult. Să-ți spun un lucru: Mie îmi place o fată veselă. Eu nu pot să sufăr o față solemnă și posomorită.

— Prea bine, răspunsei eu mieros, deși cu unele rezerve în mintea mea când îmi adusei aminte de unele tipuri de „fete vesele”, cari locuiau în vecinătatea noastră. Foarte bine! Tu ai dreptate. O înfățișare plăcută și fericită constituie o bună parte în întemeierea unui adevărat cămin. Ei, și după aceea?

— De . . . ce să-ți spun?, zise Ioan. Știi . . . ea trebuie să cunoască și ceva muzică, să aibă un adevărat simț muzical. Așa, dacă mergem vreodată undeva, cred că ar trebui să fie o bună pianistă și să aibă și o voce frumoasă.

— Și eu cred, îmi dădui eu părerea, mai ales aducându-mi aminte că Ioan urma un curs de muzică ce tindea să-l înalțe mai pre sus de jazz și cântecele flecare. Tu dorești o fată care să prețuiască acelaș fel de muzică ce îți place ție. Ce alte ținte mai

ai în viață? Ce educație ai vrea să aibă soția ta?

— Da, d-ta știi că eu vreau să mă fac medic, zise Ioan. Cred că fetei mele ar trebui să-i placă astfel de lucruri, nu? — să fie doctoriță sau cel puțin soră de caritate. Ce zici despre asta?

— Acesta ar fi un lucru minunat! răspunsei eu. O soră de caritate ar fi un bun ajutor pentru un doctor, care de obicei nu prea cunoaște multe despre felul cum să îngrijească de bolnavi. Cu toate acestea te-aș sfătui, dacă poți s'o faci, să urmezi un curs de îngrijitori de bolnavi înainte de a te înscrie la medicină. Dar, o fată care se gândește să se consacre ramurii medicale nu este nicidecum potrivită ca să fie soția ta. Să auzim mai departe.

— Da. Mie îmi place o fată care știe să se îmbrace cu gust, continuă tânărul nostru. Bine 'nțeles, nu înzorzonată, dar, știi . . . una care știe cum să-și pună o haină pe ea. Și dacă e vorba despre asta, adăugă el cu pasiune, chiar dacă ar fi să dau toți banii, n'aș mai sta pe gânduri.

— Da, și eu tot cam așa socotesc, mă grăbii eu să adaug. Dar, dacă aș fi ca tine, eu aș căuta o fată care să știe nu numai cum să îmbrace, dar și cum să-și facă hainele. Vezi tu, în zilele astea nu orice fată învață croitoria, și nici nu dorește să fie învățată. Trebuie să te uiți și la asta, dacă știi cum.

— Da, și eu sunt de aceeași părere, răspunse tânărul înfumu-

Destăinuindu-și secretele.

rat. Asta e ușor. Prea ușor încă, pentru un băiat deștept ca mine, să cunosc aceasta fără să las impresia că mă afund în cine știe ce secrete de stat. Chiar cunosc acum două fete cari își fac îmbrăcămintea singure — una dintre ele este destul de iscusită, cealaltă e pe cale să devină.

— Și dacă ai ajuns până aci, îi sugerei eu, ar trebui, prin puterile tale secrete, să afli dacă ele sunt bune bucătărese sau nu. Știi tu că un doctor mai ales dacă este bine cunoscut, are foarte mult de lucru, și când vine acasă după patruzeci și opt de ore de muncă încordată, doarme puțin, și apoi cere să mănânce. Și poate că pâinea este necoaptă, cartofii repregătiți cum trebuie, untul pe jumătate pregătit și prăjiturile... cocă!

— O, da, de sigur, ea ar trebui să fie o bună bucătăreasă. Asta este o chestiune de care nici nu mai încape îndoială. Ea trebuie să știe să gătească bine.

— Deschide bine ochii, Ioane, îl sfătui eu. Bucătăresele bune nu cresc în tufișurile de pe marginea drumului. Și după ce te-ai convins de toate astea, termin eu conversația, cercetând să vezi dacă fetele au ajuns la idealul vârstei de femeie, trebuie să-ți aduci aminte că și tu ai de făcut o mare lucrare pentru tine, ca să ajungi un bărbat care să te poți potrivi cu fata pe care dorești s'o iei de soție. Poate că și ea va fi tot așa de pretențioasă ca și tine.

Și, fiica mea, cred că ești. Nu crice tânăr poate să fie un adevărat bărbat, nu oricine poate să capete puterea de hărnicie, de câștig, de bună chivernisire, stăpânire de sine, onestitate, sinceritate și statornicie, pe lângă puterea de a iubi din toată inima.

Vârsta potrivită pentru curtenie

Atunci, când este vârsta potrivită pentru curtenie? Tinerii pot

să se căsătorească numai când au ajuns la treapta de maturitate fizică, mintală și spirituală care îi pregătește să aleagă în chip înțelept soțul sau soția și să devină tați și mame. Din punct de vedere fizic, vârsta aceasta este, în medie, douăzeci și cinci de ani. Indivizii diferă în privința aceasta. Unii pot să devină maturi înainte de douăzeci de ani; alții nu pot deveni astfel până la vârsta de treizeci de ani. În chip obișnuit maturitatea de gândire fine pas cu maturitatea fizică, cu toate că mințile cele mai bune, după ce au ajuns la adevărata maturitate, merg mai departe dezvoltându-se prin cultură și lucru practic.

Pe gânduri!

Acum este ceasul hotărâtor când tânărul are nevoie de ajutorul unui sfătuitor.

O fază a dezvoltării mintale este evoluția gusturilor și coacerea judecății. Când o tânără pe reche se căsătorește înainte de douăzeci de ani, este numai o întâmplare dacă, în viața lor de mai târziu, se mai plac unul altuia. Mari și repezi schimbări au loc în gusturi și concepții între vârsta de șasesprezece și două-

zeci de ani, și optsprezece și douăzeci și cinci de ani. Tânărul și tânăra au datoria față de ei înșiși, față de copiii pe cari-i vor avea și față de societate, să aștepte, înainte de a lua vreo hotărâre pentru viață, până când gusturile și judecata lor au ajuns la maturitate. Pentru motivul acesta căsătoria nu trebuie să se încheie înainte de douăzeci și trei — douăzeci și cinci de ani.

Și deoarece perioada de logodire trebuie să fie comparativ scurtă, curtenia trebuie să înceapă uneori după vârsta de douăzeci de ani.

Și cu toate astea, numai vârsta singură nu poate să determine pregătirea pentru curtenie și căsătorie. Trebuie să se țină seama și de educație și starea materială. Tânărul și tânăra ar trebui, înainte de căsătorie, să termine cea parte din educația lor care depinde de școală. Motivul pentru aceasta este destul de învederat. Școala ia timpul, energia și banii elevului; la fel și căsătoria. Căsătoria nu aduce după sine numai bucurie, ci și griji și sarcini, financiare și personale. Atunci individul nu mai are răspundere numai pentru sine, ci este legat prin obligațiuni de cel cu care se căsătorește, nu numai în timp de prosperitate, ci și în timp de boală și greutate. După căsătorie, cineva își regulează viața, nu potrivit cererilor și nevoilor unei singure persoane, ci a două sau mai multe, deoarece se așteaptă să fie și copii. Orice încercare, din partea tinerelor persoane căsătorite, de a înlătura prin mijloace artificiale, scopul legitim al căsătoriei și sarcinilor ce urmează, aduce după sine în chip neîndoișos atât primejdie corporală cât și morală. Cei cari se căsătoresc trebuie să facă aceasta cu sincera și fericita așteptare de a deveni părinți.

Spalding

Elevii unui colegiu american în grevă. Ei vor să li se împuțineze orele de studiu și să li se lase mai mult timp pentru sport.

Cum clădești?

O veche legendă spune că odată un Chip strălucitor se arătă la doi tineri și le spuse că pe o anumită colină frumoasă, de unde se întinde o priveliște încântătoare, fiecare din ei trebuie să clădească o luciuță pentru El. Mai departe le dădu instrucțiuni că trebuie să clădească numai cu materialul pe care personal li-l va pune la îndemână. Ei aveau să clădească după un anumit plan pe care El îl pregătise până în cele mai mici amănunte și după care le-a și dat copii.

În ziua hotărâtă, fiecare s'a îndreptat spre colina aceea, și odată sosiți, și-au ales un loc unde să înceapă clădirea. Și unul și altul erau foarte încântați de planul acesta și așteptau cu nerăbdare să vină materialul de construcție. Deodată, fără să știe cum sau de unde, fiecare primi câte un bloc de piatră transparentă și foarte frumoasă. Unul din ei se și apucă să lucreze cu asiduitate să vadă unde este locul acestui bloc, potrivit planului pe care îl primise. În timp ce el studia cu răbdare planul, celălalt zise:

„Ce? Adică asta e tot ce primesc pentru ziua de azi? Ce să mai mă încurc eu să lucrez numai cu această piatră ciudată! O să aștept până ce vine mai mult material, și între timp eu pot să fac altceva, decât să stau aci toată ziua”. Tovarășul său cercetă planul până la apusul soarelui, și în cele din urmă descoperi că acel ciudat bloc de piatră trebuia să fie chiar piatra unghiulară a clădirii sale. El era foarte fericit, și o așază cu mare grijă la locul său chiar în momentul când ultimele raze ale soa-

relui se stingeau pe după dealuri și amurgul își întindea umbrele sale cenușii pe sub costișe.

În fiecare zi fiecare clăditor primea o cantitate mică de material, fiecare în aceeași măsură, deși întru câtva deosebit ca formă. Unul făcu costatarea că prin cercetarea atentă a planului, la încheierea zilei tot ce primise pentru clădire era așezat la locul său, și vedea ridicându-se încetul cu încetul un frumos castel care-l făcea să tresalte de bucurie. Dimineața următoare era așteptată cu nerăbdare spre a începe lucrul abia părăsit în seara precedentă.

Dar celălalt tânăr așteptă multe zile, și după aceea, începând să studieze planul său spre a se apuca de clădire, constată, spre desnădejdea sa, că unele pietre

se sfărâmaser iar altele se pierduseră, așa că de abia fu în stare să clădească o colibă sărăcăcioasă, urită, care nu-i aduse nicio mulțumire. El se plângea de asprimea Omului strălucitor, de procedul său nepotrivit de a pune la îndemână materialul de construcție, și de părăsirea Sa față de celălalt tânăr, care, își închipuia el, primea material mai mult și mai bun. Dar, de fapt, fiecare primea aceeași măsură în fiecare zi.

La sfârșitul timpului hotărât Omul strălucitor, veni să inspecteze lucrarea clăditorilor. Ei fusese tineri la început, dar acum îmbătrânise, deoarece clădirea a durat ani de zile. Lucrarea unuia dintre ei l-a plăcut foarte mult. „Tu ai făcut bine”, zise El. „Ai clădit casa aceasta pentru Mine, dar am să te rog ca să locuiești și tu cu Mine aci. Într-o clipă vrednicul clăditor fu schimbat dintr'un bătrân trudit cum ajunsese, în tânăr cum fusese atunci când începuse lucrarea sa, și cu o bucurie negrăită locui pentru totdeauna cu Omul strălucitor. Dar celălalt îi zise: „Tu ai clădit rău. Tu nu poți să locuiești aci. Du-te în valea acea întunecoasă, dincolo de munți”. Cu o durere ce nu se poate spune, bătrânul încovoiat sub povara anilor dispăru pentru totdeauna, iar un foc mistui clădirea sa până când nici urmă nu mai rămase din ea.

Dacă ați cetit cu atenție această povestire, învățătura este clară și nu mai e nevoie de nicio explicare.

Timpul este un bun pe care îl risipim sau îl folosim. Cea mai mare parte din el o folosim cu toții relativ bine. Dormim aproape opt ore din cele douăzeci și patru. Lucrăm aproximativ nouă ore pen-

tru ca să avem cu ce ne întreține. Pentru prânzit avem poate nevoie de două ore, iar timpul pentru curățenia personală și îmbrăcarea s'ar putea socoti în total la 30 de minute. Acum, dacă socoteala ar fi așa de simplă ca aci, distribuția celorlalte patru ore și jumătate ar fi foarte ușoară. Dar faptul este că cea mai mare parte dintre noi nu avem la îndemână un timp de patru ore și jumătate în continuu pe care putem să-l numim dreptul nostru. Ce se alege atunci din socoteala noastră? Noi avem timp, dar el este fărâmițat în fracțiuni așa de mici, încât credem că nu merită să le folosim. Ca și tânărul din poveste, așteptăm până când vom avea mai mult timp ca să începem să clădim.

Așa dar, primul nostru îndemn ar fi ca să controlăm cu atenție programul nostru zilnic ca să vedem de unde am putea câștiga timp pe care, printr'o bună plănuire, să-l putem folosi. Făcând aceasta, mulți vor rămâne uimiți când vor descoperi câte ore se pierd în fiecare zi. Așteptăm autobusul, tramvaiul sau trenul. Așteptăm la coarnezle plugului, la arat până se mai odihnesc boii. Mai așteptăm pe cineva care nu este punctual. Pierdem puțin timp aci, pierdem colo, pierdem dincolo. Noi trațem prea puține foloase din timpul nostru liber pentrucă îl avem fărâmițat. Cu siguranță că tot la lucrul acesta se gândea și Franklin când zicea: „Îți iubești vieța? Atunci nu lăsa nefolosite clipele libere, căci din astfel de nimicuri se compune vieța”.

Arthur Brisbane scria: „Singurul bun pe care îl avem cu toții la îndemână este timpul. Succesul nostru depinde de felul cum folosim clipele răslețe. Fiecare din noi are de făcut o lucrare în fiecare zi în chip regulat, mai mult sau mai puțin mecanic. Dar atunci cum rămâne cu progresul și cu folosirea clipele răslețe? Știți voi că oamenii cari au avut cel mai mare succes în vieța aceasta au fost cei cari au folosit în chip înțelepțesc aceste clipe răslețe?”

Apoi Brisbane citează ca exemplu pe Edison, cel mai mare inventator al Americii, și apoi pe bătrânul Benjamin Franklin, care a fost pe rând tipograf, om de stat, inventator, ale cărui cuvinte le-am citat deja mai sus.

Sunt unele lucruri pentru cari întrebuințăm timpul nostru fără niciun folos. Nu mă pot abține să nu amintesc de unele lucruri pe cari oamenii le fac spre „a omorî timpul” (și câtă dreptate au

când spun astfel!) Iată de pildă o gazetă. Niciuna nu se ocupă să trateze istoria curentă, ci cu toții știm foarte bine că multe lucruri înserate în paginile lor nu sunt altceva decât murdărie curentă. Cât despre programele de radio — e adevărat că se pot învăța multe lucruri bune ascultându-le, dar nu este mai puțin adevărat că multe din cele cari vin pe calea aerului nu ne aduc decât pierdere de vreme, și otravă sufletească. Apoi vin la rând cărțile și revistele pornografice. Cât de multe, foarte multe ore au fost mai rău decât risipite cu povești cari distrug simțul nostru mental pentru lectura serioasă! Acest simț, dacă nu e distrus, este un mijloc de probă al literaturii ce cade înaintea

ochilor noștri, el făcând deosebirea. Dacă voi nu prea aveți plăcere să cetiți cărți bune, cum ar fi de pildă biografii, istorie, poezii clasici, Biblia sau alte cărți folositoare, atunci cărțile pe cari le cetiți cu plăcere trebuie să fie rele, cu totul rele, pentrucă nimic nu poate fi și bun și rău în același timp.

Mă grăbesc să asigur pe aceia dintre voi cari s'ar întreba ce ar mai rămâne de făcut după toate acestea, spunându-le că sunt multe lucruri interesante, recreative și folositoare.

Este adevărat că munca continuă și încordată fără pic de destindere nu este ceva bun pentru nimeni, fie acela tânăr sau bătrân. Noi avem nevoie de recreații interesante, dar să nu uităm că interesele

noastre sunt în mare măsură calități devoltate! Nu te pripi cu părerea că nu ai avea niciun interes în lucrurile cele bune doar pentru simplul motiv că nu poți vedea din primul moment lucruri cari să se și pară interesante. Multe din gusturile noastre sunt dobândite și pot, printr'o pricepută sforțare, să fie schimbate. Când cineva spune: „Nu mă interesează”, de fapt vrea să spună: „Nu-mi bat capul să mă interesez”. Tânărul înțelept care vrea să clădească o vieță de succes ar fi bine să caute a înțelege a cultiva acele interese cari nu numai îi produc clipe de bucurie, dar cari sunt de folos atât lui cât și altora. Acei cari folosesc înțelepțeste timpul lor sunt todeauna oameni fericiți.

Dumnezeu dorește ca noi să fim fericiți. Natura oamenească nu poate să suporte o continuă stare de nefericire. Dar nu cumva, în căutarea fericirii, să dăm fuga la mijloacele ce se obișnuiesc în vremurile acestea, cum ar fi dansul, cinematograful, și alte plăceri asemănătoare, cari pot aduce o bucurie temporară, dar lasă celui ce le încearcă o vieță slăbită și un suflet distrus.

Fericirea adevărată se poate găsi prin pasionarea după lucruri serioase, cari ne lărgesc sfera de cugetare și ne innobilează mintea. Cercetați-vă todeauna și vedeți care este înclinația voastră, de cari lucruri aveți mai mare plăcere și devotați-vă cu toată ființa voastră studiului și activității în direcția aceea. Nu lăsați să treacă nicio clipă nefolosită. Marele poet german, Goethe, ne dă un sfat foarte folositor în privința aceasta: „Nu lăsați să treacă nicio singură zi fără să învățați ceva folositor pentru vieța voastră”. Faceți-vă educația cugetării voastre. Nu lăsați mintea să va gabondeze pe terenuri nepermise.

Făcând astfel, când va veni Omul cel strălucitor la castelul pe care l-ați clădit răbdători zi cu zi, cu siguranță că vă va invita să locuiți împreună cu El, să cinați cu El și să primiți veșnic binecuvântări alături de El.

G. H. J.

Cetiți și răspândiți „Amicul Tinerimii”

IUBIRE

Parcă până în anul acesta nu se simțise în Spieni o iarnă așa de cumplită ca cea de acum. Vifornița și gerul își dădeau rând pe rând loc, speriiind până și cele mai mici vietăți de pe lângă casa omului.

De o săptămână de când ține vremea aceasta, oamenii aproape că nu mai ieșise de prin case, decât doar să mai dea o leacă laoparte omățul ce amenința să înghită casa, să mai dea ceva mâncare la vite, sau să dea o fugă până la băcănia satului spre a mai cumpăra câte ceva de ale mâncării.

Din pricina acestei vremi se hotărîse ca școala să-și înceapă cursurile la o oră ceva mai târzie dimineața, pentru ca să fie lumină deplină atunci când aveau să plece copiii la școală, căci vezi, la această școală mai veneau o mulțime de copii și din cătunele învecinate, și unii mai aveau de trecut vreo pădurice, alții vreun deal, și nu voiau părinții să-și lase copiii să plece pe întunec, atât la ducere cât și la întoarcere dela școală.

Dintr'unul din aceste cătune cu oameni harnici și copii doritori de învățtură, urma la școala din Spieni și o fetiță, Ruxandra pe nume, care se lupta din greu în fiecare zi cu troenele de zăpadă până să treacă dealul ce despărțea cătunul ei de satul cu școala. Dar cu toată vremea rea ce se abătuse asupra acestor locuri, Ruxandra nu lipsea nicio singură dată dela școală. Era în clasa II-a și învățătoarea o iubea mult, din pricină că era foarte ascultătoare și silitoare la carte: Venea exact la timpul de începere al clasei, și la plecare nu mai zăbovea nicio clipă, știind că are o bună bucată de drum de mers și că de grabă se întunecă. Părinții știau ora exactă când fetița lor trebuia să sosească, și mama Dochia avea grijă să-i pregătească un ceaiu cald și focul în vatră să ardă bine, ca odorul ei să se încălzească atunci când avea să sosească răzbită 'de frig.

Dar iată că într'o zi, mai năpraznică decât oricare alta din pricina vijeliei, Ruxandra nu veni la timp ca de obicei. O mai așteptară un ceas, încă o jumătate. Dar fiecă clipă în plus mărea și mai mult neliniștea măicuței Dochia. Tatăl era și el cuprins de fel de fel de gânduri, dar și le păstra pentru sine, nevrând

să mai amărăscă mai mult sufletul bieteii femei. Se gândea omul la râpa pe unde ducea șoseaua, la lupii din pădurea apropiată, la troienele mari de zăpadă, și la câte și mai câte lucruri. Nu vroise s'o lase să plece de dimineață, dar fețița stăruise prea mult. În sfârșit se hotărî să plece în întâmpinarea ei. Iși îmbracă cojocul, luă o lopată și o lanternă, mai chemă câțiva vecini, și porni.

Crivățul le biciuia cu strășnicie fețele, dar nimic nu-i putea opri din drumul lor. Înaintau încet. Șoseaua era tot una de zăpadă. Șanșurile nu se mai cunoșteau. Dar iată... în depărtare văd o lumină ce se mișcă și aud un strigăt de ajutor. Zoriră pasul. Lumină se zărea tot mai bine. Când ajunseră destul de aproape, putură distinge un om care ducea ceva în brațele sale. Omul acela, văzând lumina lanternei lui Neacșu, căci acesta era numele tatălui Ruxandrei, mai strigă odată. După aceea lumină dispăru, și nu se mai auzi nimic. Neacșu împreună cu ceilalți oameni porniră în fuga în partea aceea, și găsiră pe bietul om căzut lângă marginea prăpăstiei, ținând în brațe o fetiță aproape înghețată. Era chiar Ruxandra. O găsise căzută în zăpadă. Văzând-o aproape înghețată, își scoase cojocul său ca s'o învelească pe ea, și apoi pornise cu ea în brațe în direcția cătunului apropiat. Dar povara fusese prea grea, frigul îl răsbise și pe el și îl doborîse la pământ.

Neacșu îl ridică, îl înveli într'o pătură de lână pe care o adusesse cu sine, își luă fetița în brațe, iar oamenii ceilalți îl luară pe omul acesta, și porniră cu pas grăbit în josul dealului spre cătunul

lor, ale cărui luminițe sclipeau frumos în decorul de zăpadă ce-l domina.

Mama Dochia nu-și găsea locul. Îl aștepta cu nerăbdare pe Neacșu. În inima ei venise însă o asigurare în urma rugăciunii înălțată adineauri lui Dumnezeu, că fetița ei va fi găsită. Pregătise totul să o primească, și de abia se așezase o leacă pe scaun, când deodată auzi pași prin curte, și vocea răsunătoare a lui Neacșu. Sări repede și deschise ușa. Când își văzu fetița aproape moartă în brațele tatălui, izbucni în lacrimi.

Dar și de data aceasta dădu pe față încrederea în Dumnezeu și își arătă priceperea. Cu o mână îndemănatecă și iubitoare îngrijii de fetiță și de omul acela milostiv care o salvase dela o moarte sigură. Iși reveniră amândoi. Dar Ruxandra se îmbolnăvi greu. O chinuia grozav un dor în spate. Măicuța ei o îngrijiea neobosită. Nu mai rămăsese nimic nefăcut din cele ce cunoștea spre a o însănătoși, mai ales că doctorul trimese de doamna învățătoare, îi dăduse sfaturile necesare. Pentru Dochia lui Neacșu nu mai era noapte. Singura ei dorință era să-și vadă fata iarăși sănătoasă. Noptile lungi de veghe, truda din timpul zilei cu îngrijirea fetiței și cu cele ale gospodăriei ar fi istovit pe altcineva, dar pe ea nu. Pe lângă toate, mama Dochia nu uitase nicio clipă să-și îndrepte cererile sale de ajutor lui Dumnezeu, care este un Părinte iubitor și ascultă rugăciunile copiilor Săi. În sfârșit Ruxandra se făcu din nou bine, și cât de mult prețuște ea acum pe mama sa!

V. Florescu

Henry Ford

Muncă Stăruință

Puțini sunt oamenii cari să locuiască în țările civilizate și să nu fi auzit pronunțându-se numele lui Ford. Nu există oraș unde să nu vezi trecând pe stradă mașini cari-i poartă numele sau magazine înșesate cu accesorii produse de fabricile lui. Și iarăși nu există capitală de țară sau oraș principal, în care Ford să nu-și aibă reprezentanții lui. Astăzi este cunoscut ca fiind unul din cei mai bogați oameni din lume. Dar Ford nu se impune atât prin averea pe care o posedă, cât prin forța de muncă și curajul pe care l-a arătat în realizările lui, cari l-au ridicat din comun în fruntea întreprinderilor sale grandioase. Fără să fie moștenitorul vreunui milionar, fără să trăiască în condițiuni de viață excepționale, și fără să fie împins de nimeni, Ford poate fi astăzi un exemplu tuturor tinerilor doritori de muncă, exemplu în calea progresului și o asigurare că succesul este al celui ce se străduiește.

S'a născut la 30 Iulie 1863, la Dearborn, în Michigan, ca fiu de fermier, într-o casă care astăzi face parte din proprietatea sa. De copil s'a simțit atras spre mecanică, drum pe care avea să-l urmeze în viața sa de mai târziu și în care avea să-și consume marea lui energie. Ceea ce l-a caracterizat în toată activitatea lui a fost îmbunătățirea felului producțiunii. Chiar în vârsta copilăriei și-a dat seama că atât tatăl său, cât și ceilalți fermieri, recoltau prea puțin față de munca pe care o depuneau, și aceasta din cauza mijloacelor de cari se foloseau. Că ar fi putut mări enorm producția, dacă ar fi perfecționat uneltele și felul de a munci. Acest lucru devine la el un principiu, o dogmă pe care o aplică cu succes în întreprinderile sale.

Cea mai însemnată întâmplare din anii copilăriei lui a fost întâlnirea unei locomotive rutiere la 8 mile de Detroit, într-o zi pe când se ducea cu tatăl său la oraș. Era de 12 ani. O asemenea mașină era destinată la început să pună în mișcare batoze ori fierăstrae meca-

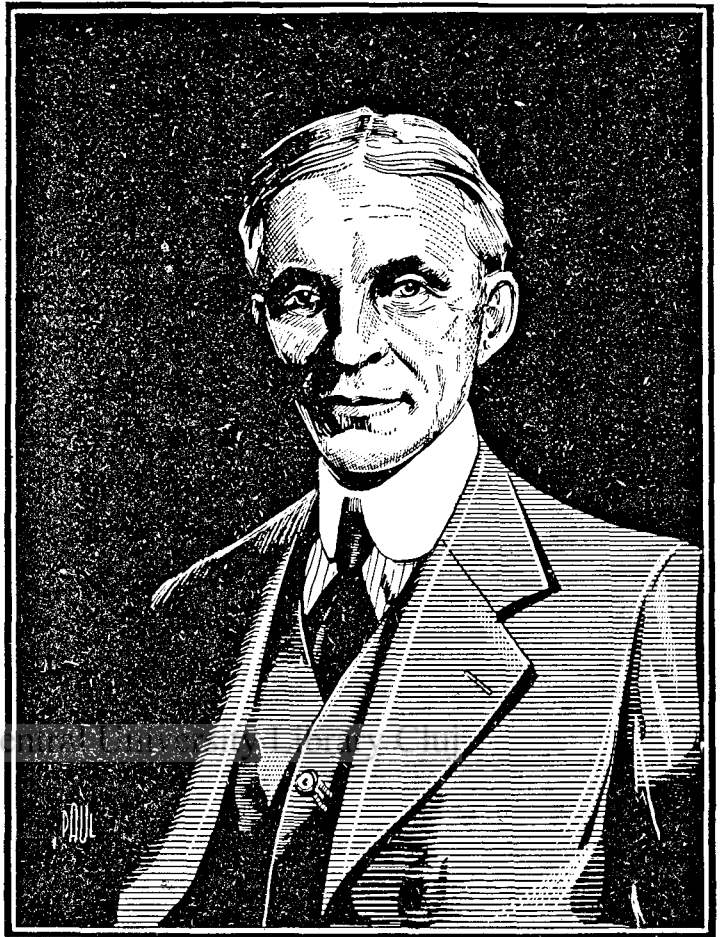
nice, și era formată dintr'un cazan pus pe roate, un rezervor de apă și o căruță cu cărbuni.

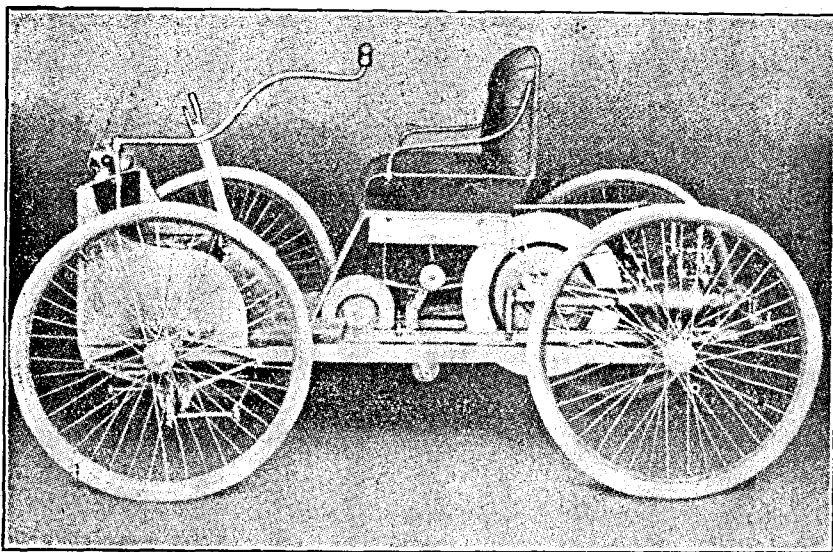
Locomobila era așezată deasupra căldării și era în legătură printr'un lanț cu roatele din urmă ale șasiului, pe cari le punea în mișcare. Mașina era construită de Nichols, Sheperd et Co. din Battle Creek, și se oprise pentru a-i lăsa să treacă cu caii. Înainte ca tatăl său care mâna caii să poată observa, el sări jos și intră în vorbă cu mecanicul care conducea locomobila, și care era foarte mândru. Acesta îi explică cu multă bunăvoință toată mașinăria. Ii arată cum se înlocuia lanțul de pe roată cu o curea, atunci când mașina trebuia să facă vreun serviciu, punând în mișcare alte mașini.

Ford era obsedat de ideea transportului automotor, care era o raritate pe atunci, și întâlnirea lui cu această mașină a fost hotărâtoare în îndrumarea

către acest ideal. Din acel moment al copilăriei lui marea și constanta lui ambițiune a fost construirea unei bune mașini automobil. Când se întorcea dela oraș totdeauna aducea cu el tot felul de fierării: buloane, șaibe și ceasornice, pe cari se muncea să le repare. La etatea de 13 ani a reușit să repare un ceasornic, iar la 15 ani era meșter în tot felul de reparații de ceasornice. Cu toată înclinația lui spre mecanică, tatăl lui care nu vedea cu ochi buni acest lucru, intenționa să-l facă agricultor. Însă el după ce părăsi școala la 17 ani, a intrat ca ucenic la atelierul de mașini al uzinei Drydock. Aci el își făcu ucenicia cu mare ușurință și înainte de termenul de trei ani, fu calificat ca mecanic. Lucrul obișnuit nu-i plăcea. Îl atrăgea numai ceea ce îi dădea mult de lucru.

După patru ani dela întâmplarea cu locomobila, a reușit să devină condu-

Prima mașină automobil construită de Ford.

destul de bine. Acest motor a fost primul motor cu combustie internă construit de Ford.

După ce ajunsese mecanic desăvârșit s'a retras la ferma părintească, nu pentru a se ocupa de agricultură, ci pentru a face experiențe. Tatăl său i-a dat vreo 40 pogoane de pădure, cu condiția ca să se lase de mașinile lui. El zicea: „Am primit deocamdată, căci mă gândeam că vânzarea arborilor îmi va permite să mă căsătoresc. Instalându-mi un fierăstrău mecanic și o locomobilă m'am apucat de tăiat pădurea, făcând din primii copaci pe pământul meu o locuință rustică. Aici a început viața mea conjugală. Locuința mea nu era mare; ocupa un pătrat cam de 30 picioare pe latură. Nu avea etaj ci doar un fel de mansardă, dar oricum era comodă. Am făcut apoi lângă ea atelierul meu, și când nu eram ocupat cu tăierea copacilor, lucram la motoarele cu explozie, studiind caracterile și funcționarea lor. Citeam toate lucrările relative la această chestiune, pe cari mi le puteam procura, dar din practică am scos cele mai multe învățăminte. Motorul cu explozie este ceva misterios, și nu funcționează totdeauna așa cum ar trebui. Își poate deci oricine închipui cum funcționa pe aceea vreme”.

cătorul uneia asemănătoare, și să fie considerat ca reprezentantul local al societății Westinghouse dela Shenecady în calitate de specialist pentru montajul mașinilor. Ford era nemulțumit din cauza greutății prea mari și costului prea ridicat, ceea ce făcea ca să nu poată fi cumpărată decât de marii fermieri. El se gândea la construirea unei mașini ușoare cu aburi pentru transport și îndeosebi ca tractor pentru efectuarea muncilor agricole. Una din urmările însemnate ale introducerii automobilului la țară, a fost ușurarea vieții agriculturului. Mai înainte rareori mărgea cineva la oraș, afară de cazul când avea nevoi urgente.

Se apucă de lucru și construi prima lui trăsură cu aburi, care mergea bine și se putea regula cu exactitate. Dar pentru a obține o putere mare, trebuia sau să mărească volumul aparatului, deci și greutatea, ceea ce făcea să scadă din putere, sau să mărească presiunea aburului, lucru care era foarte periculos. După câteva încercări renunță cu desăvârșire la această idee. Acest lucru l-a făcut să părăsească societatea Westinghouse, la care nu mai avea ce să învețe.

Atenția i-a fost îndreptată spre mașina cu gaz de iluminat, care se experimenta în Anglia. Ea avea un cilindru, din care cauză întrebuința un volant foarte greu. Acest aparat dădea o forță, în raport cu greutatea ei, mai mică decât cele cu aburi. Însă Ford urmărea cu atenție progresele acestei mașini și

în deosebi experiențele cari se făceau pentru a extrage gazul de iluminat din gazolină; lucru care a făcut posibilă întrebuințarea unei astfel de mașini la drum. Primele mașini fură primite mai mult cu interes decât cu entuziasm. Experții demonstrau că această mașină nu va putea lua locul celei cu aburi. Ford își dădea seama că mentalitatea experților era că nicio idee contrară cunoștințelor lor nu se poate realiza. El zicea că dacă ar vrea să doboare pe pe concurenții săi cu mijloace necinstite, atunci le-ar pune la dispoziție experții pe cheltuiala lui și reușita ar fi sigură.

În anul 1885 avu ocazia să repare un motor de acest gen. Nimeni din acel ținut nu cunoștea aceste mașini; era singurul care avea reputația de a le cunoaște, bineînțeles teoretic, căci el nu mai văzuse niciuna până atunci. Acest lucru i-a dat ocazia să studieze cu amănunțime acest nou tip de mașini, și nu după mult timp a putut construi un model de dimensiuni mici, care funcționa

În timp ce lucra la un motor cu explozie cu doi cilindri și pe care gândea să-l adapteze unei biciclete, i s'a oferit un loc de inginer-mecanic la societatea de electricitate „Edison” din Detroit, cu un salariu de 45 dolari pe lună. Primi această ofertă pentru faptul că îi producea mai mult decât pământul fermei și mai ales pentru că era hotărât să nu se apuce de agricultură. Terminase cu tăiatul copacilor. A închiriat o casă la Detroit, unde și-a adus și atelierul, instalându-l într'un șopron de cărămidă în dosul locuinței. În primele luni nu prea avea timp liber pentru experimentarea motorului său din cauză că făcea parte din echipa de noapte a atelierului de iluminat; dar mai târziu când a trecut în echipa de zi, putea să consacre câteva ore pe fiecare seară și Sâmbătă toată noaptea. Cu privire la greutatea muncii, el scrie: „Nu pot să spun că era o muncă prea grea. Un lucru care interesează nu poate să fie niciodată greu de făcut, și eu nu m'am îndoit niciodată

de reușită. Ea vine totdeauna când îți dai osteneala. Dar ceea ce m'a încurajat pe mine mult, a fost soția mea, care s'a arătat și mai încrezătoare în reușita mea decât mine".

Hotărât ca să construiască o trăsură mecanică, a început lucrul din temelie. Problemele cari trebuiau deslegate erau destule, dar forța de muncă pe care o avea nu l-a lăsat să dea înapoi. În primăvara anului 1893 a reușit să-și pună mașina în funcțiune și să o facă să meargă după placul lui. Avea un motor cu doi cilindri așezați unul lângă altul sub podul dindărăt al trăsurii, cari desvoltau o putere de aproape patru cai. Trăsura era făcută pentru două persoane. Schimbarea vitezei se făcea prin mutarea curelei cu ajutorul unei pârghii așezată înaintea scaunului conducătorului. Șasiul caroseriei, scaunul și resorturile le cumpărase, iar roțile erau de bicicletă. Volanul și părțile mai delicate fuseseră făcute de el. Automobilul nu avea diferențial, așa că virajele le lua foarte greu.

Caracteristicile principale erau fixate dinainte. Această metodă a întrebuințat-o totdeauna. Făcea un plan cu toate detaliile și după aceea se apuca de construit. El spune că mulți inventatori nu reușesc din cauză că le lipsesc lucrările preparatoare înaintea experienței. Piedeca cea mai mare în calea realizării a fost lipsa de timp și bani cu cari să-și procure materialele necesare. Cu toate acestea în primăvara anului 1893 și-a putut verifica mașina la drum.

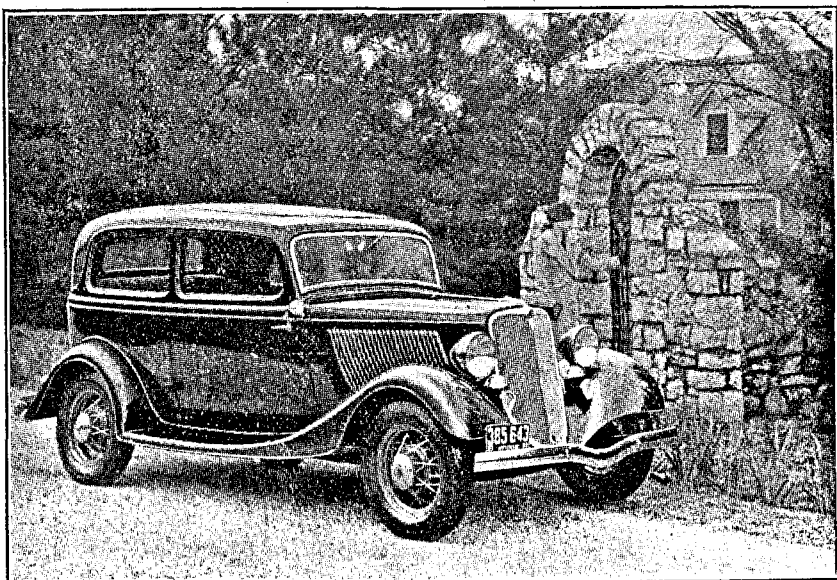
Mult timp mașina lui Ford a fost singura din Detroit. Era considerată ca o ciomă din cauza șgomotului pe care-l făcea. Afară de asta împiedeca și circulația, căci ori unde se oprea, se strângea în jurul ei un grup de curioși. În lipsa proprietarului, mulți chiar se încercau s'o pună în mișcare. De aceea era nevoie s'o lege cu un lanț, de vreun felinar. Această mașină fu prima vândută de el, lui Charles Ainsley din Detroit, cu 200 dolari. Nu după mult timp i-a mai vândut una. În acest timp Ford se gândea la o producție în mare. El era tot în serviciul Societății de Electricitate, unde ajunsese șef-mecanic, cu un salariu de 125 dolari pe lună. Președintele societății privea tot așa de rău experiențele lui

cu motorul cu explozie, ca și tatăl său gustul pentru mecanică din copilărie. Părea pe care o susținea acesta era că viitorul este numai al electricității, nu și al benzinei. Societatea „Edison” i-a oferit Direcția Generală la Detroit, cu condiția de a se lăsa de motorul de benzină și să se ocupe de altceva mai promițător. Trebuia să aleagă între situația lui și automobilul mult visat. Ford îl alege pe acesta din urmă, cu ferma credință că va reuși în planurile sale. A părăsit societatea la 15 August 1899, pentru a începe construirea automobilelor. Nu era lucru ușor, mai întâiu pentru faptul că nu avea bani și apoi populația nu avea pregătirea necesară pentru ca să poată primi acest nou articol cu entuziasm. La început nimeni nu credea în viitorul automobilului. Cei mai binevoitori îi prevedeau un progres asemănător cel mult cu al bicicletei.

Când s'a observat mai târziu că automobilele pot merge cu o viteză mai mare decât alte vehicule de transport, oamenii au început să se intereseze mai de aproape, și numai din curiozitatea de a vedea care merge mai repede. Astfel cei câțiva fabricanți cari se apucase de construit automobile europene, își dădeau osteneala de a ridica viteza mașinii la maximum, sacrificând în schimb durabilitatea. După părăsirea societății „Edison”, Ford s'a întovărășit cu un grup de oameni întreprinzători, pentru a organiza societatea de automobile din Detroit. El era inginerul șef al întreprinderii, obținând și un mic număr de acți-

uni. Timp de trei ani această societate a construit mașini asemănătoare primului model construit de Ford. Ea nu construia decât la comandă și cu un preț cât mai ridicat. Acest lucru nu-i convenea lui Ford, care vedea în tovarășii săi niște oameni cari nu se interesau decât de bani. Vedea bine că într-o asemenea societate nu-și putea realiza planurile sale, și ca inginer-șef nu avea o autoritate prea mare. De aceea în luna Martie 1902 și-a dat demisia, hotărât ca să nu se mai angajeze ca subaltern.

De aceea pentru a-și continua încercările, a închiriat un atelier, care era o clădire din cărămidă cu un singur etaj, în strada Park Palace. Aci el lucră la perfecționarea unui motor cu patru cilindri, și în afară de aceasta se interesa să știe dacă o afacere însemnează numai o goană după bani, sau un serviciu adus societății omenești. Dela fabricarea primei mașini și până la formarea actualiei societăți, Ford, construisse vreo 25 de bucăți, dintre cari vreo 20 pentru societatea de automobile din Detroit. În acest timp automobilul nu era decât o mașină de curse și nu i se cerea decât să arate viteză. Alexandru Winton, creatorul Statelor Unite în cursele de automobile. Ford construi o mașină cu doi cilindri, destul de robustă, fără caroserie și angajă pe Winton la o cursă. S'au întâlnit pe pista dela Gross-Point din Detroit, unde l-a învins. Această biruință i-a făcut cea mai mare reclamă pe care putea s'o publice. Numai după această reușită

Ultimul model.

incepu serios să construiască un motor cu patru cilindri care să fie cel mai rapid automobil din lume.

Lui Ford i se părea foarte curios faptul că ceilalți fabricanți dădeau cea mai mare importanță părții financiare și prea puțin atenție calității produsului. Pentru el însemna să iei lucrurile de-a-ndoaselea. El considera banii ca un rezultat logic al muncii. Tocmai acest lucru i-a dat deplinul succes. O altă deosebire între el și ceilalți fabricanți era în metodele de fabricație.

Instalat în micul lui atelier din Piața Parcului el s'a ocupat de planul și de construcția unei noi mașini. Ținta lui era ca să livreze un produs cu o calitate superioară pe un preț cât se poate de mic.

Cea mai mare parte din încercările făcute de el erau îndreptate spre construirea mașinilor de curse. Pe atunci părerea generală era că orice mașină trebuie să alege la curse. Cu toate că Ford nu privea cu ochi buni acest lucru, căci el prevedea alt viitor automobilelor, totuși vedea destul de clar că cea mai bună reclamă pentru mașinile sale era o victorie la cursele întreprinse. Astfel în 1903 a construit împreună cu Tom Cooper, două automobile identice pentru viteză. Pe unul l-a botezat „999” și pe celălalt „Săgeata”. Fiecare avea câte un motor de 80 cai putere, cu patru cilindri, și doar cu câte un loc. Odată construite, cursa trebuia întreprinsă. Dar nici el nici Cooper n'au avut curajul s'o facă. Acesta însă îi recomandă pe un anume Barney Oldfield, care cu toate că nu mai condusesse niciun automobil până atunci, ținea grozav s'o facă. Nu i-a trebuit mult timp ca să învețe să conducă. Din fire nu-i era frică de nimic. A conduce astăzi cea mai rapidă mașină nu este nimic pe lângă faptul de a fi condus atunci pe aceea; cu atât mai mult cu cât pe atunci nu se inventase volanul de direcție. Toate nu aveau decât o bară cu care se conduceau. Cursa proiectată trebuia să aibă loc pe pista dela Gross-Point, trei mile depărtare de unde locuia Ford. Pista nu era amenajată după planurile moderne, pentru că nu se bănuia până la ce viteză pot ajunge automobilele. Cu toate acestea Oldfield era hotărât să alege cu toată viteză. Biruința a fost câștigată cu prisosință: când cursa s'a terminat el era înaintea celei de a doua mașini cu o jumătate de milă.

O săptămână după această cursă a

fost fondată societatea de automobile „Ford”, în care Henry Ford era vice-președinte, director general, desenator, mecanic-șef, și șef de atelier. Capitalul societății era de o sută de mii de dolari, dintre cari el a primit 25,5 la sută. Mai târziu și-a dat seama că pentru a-și ajunge scopul, trebuia ca el să fie stăpânul, de aceea a cumpărat titluri până a ajuns ca 58,5 la sută din capital să fie al lui, iar mai târziu fiul său a cumpărat restul.

La început atelierele și instalațiunile societății erau foarte modeste. Ford a luat cu chirie atelierul de tâmplărie al lui Strelow din Mack-Avenue. Metoda de fabricație a fost stabilită după planurile lui. Automobilele erau fabricate după proiectele lui, dar de către mai mulți fabricanți. Societatea Ford se mărgea doar să monteze roțile, cauciucurile și caroseria. De fapt această metodă a găsit-o că ar fi cea mai economică și pe care a adoptat-o până azi. Piesele sunt fabricate în locuri diferite și montate într'un loc special amenajat. Societatea de automobile Ford a construit la început trei modele de automobile. Modelul B cu un preț de 2.000 dolari, modelul C cu un preț de 2.050 dolari și modelul F ce se vindea cu un preț de 1.000 dolari. Pentru a putea face reclamă modelului B, Ford a concurat el însuși la curse, pe o pistă de o milă în linie dreaptă, acoperită cu ghiață. Dacă ar fi dat înapoi dela această cursă, aceasta ar fi însemnat o contra reclamă. Ghiața era crăpată din loc în loc cu scopul de a-i pune piedeci în cazul când ar fi luat o viteză prea mare. La fiecare crăpătură mașina sărea sau patina. Cu riscul de a se răsturna a înfruntat primejdia și a câștigat un nou record despre care s'a vorbit în toată lumea.

Cu toată situația prosperă, drumul societății nu era fără piedeci. Un mare proces apăsă din greu întreprinderea. În anul 1879 G. Selden ceruse un brevet pentru construirea unei locomotive rutiere, sigură, simplă, și ieftină, de greutate mică, ușor de condus și de o putere suficientă pentru a putea urca o pantă ușoară. Cererea a fost ținută la oficiul de brevete până în anul 1895 când a fost acordat brevetul. În momentul când a fost înaintată cererea de brevetare public nu cunoștea automobilul, dar la eliberarea brevetului acesta devenise o realitate. Asociațiunea fabricanților cu licență luase chestiunea în mână și dădu societatea Ford în judecată pentru a fi

oprită de a mai fabrica automobile. Pentru a o intimida publică și un anunț prin care se anunța apropiata lichidare a societății Ford. Ba mai mult chiar amenința pe cumpărători cu urmărirea pe cale penală. Ford dădu un contra anunț prin care explica situația și făgădui că va da chiar garanții materiale cumpărătorilor. Procesul s'a terminat în favoarea societății Ford, atât prin sentința lui, cât și prin reclama pe care i-a făcut-o în toată America.

Întreprinderea a luat un avânt din ce în ce mai mare, așa încât a fost nevoie să construiască noi clădiri pentru fabricare. Iar în momentul când a reușit să fabrice oțel cu vanadium, rezistența produselor a fost mărită considerabil.

Tipul la care s'a oprit a fost numit modelul T. Mașina era caracterizată prin simplitate. Se compunea din patru unități organice: aparatul motor, șasiul, osia dinainte și cea dinapoi. Piesele erau concepute în așa fel încât să poată fi reparate de oricine și să se găsească oriunde. Acest model a ridicat întreaga întreprindere deasupra nivelului comun. Fără a intra în amănuntele de organizație tehnică a fabricelor Ford, se poate spune că Ford a ajuns la treapta cea mai înaltă din industrie. Și acest lucru i-a fost cu puțință numai prin stăruință și muncă neobosită.

Din volumul „Vieți de oameni”.

(Urmare dela pag. 4)

în Cuvântul lui Dumnezeu, a intrat pacea.

Mintea aceea atât de întunecată odată de alcool, avea acum foame de cunoștință și omul s'a apucat să învețe să citească pentru ca el însuși să poată căuta în Cartea lui Dumnezeu. Oamenii fără judecată râdeau de el când îl vedeau cum se chinuște. Dar Dumnezeu care este milos și cu acești nenorociți, l-a ajutat.

În noaptea în care mă aflu în casa lor, făceau un lucru care devenise obicei pentru el acum. Iși chema lângă el soția și pe copii și le citea din Cuvântul lui Dumnezeu. „Nu vreau”, zice el când e întrebat de ce face aceasta, „ca acești copii ai mei să ajungă așa, cum am fost eu”.

D. Florea

(Urmare dela pag. 5)

unde venea călătorul și unde mergea, dar știa că Dumnezeu a răspuns la rugăciunile lor.

— O, mamă! Dumnezeu a răspuns la rugăciunile noastre; știam că are să facă astfel, zise Ionel!

— Da, scumpul meu, să-I mulțumim pentru aceasta”.

Și din nou, cu inimile pline de mulțumire, cele patru ființe în-genunchiară și mulțumiră Celui

care cunoaște toate nevoile noastre și le împlinește cu iubire de Părinte.

Afară vifornia părea că suflă și cu mai cu putere, dar înlăuntru era pace, liniște și mulțumire. . . .

Au trecut mulți ani dela această experiență și cei cari atunci erau copii, au devenit părinți și bunici la rândul lor, totuși credința lor nu s'a clătinat niciodată în Dumnezeu care cunoaște toate lipsurile și le împlinește cu iubire.

Toiag de drum

Când valurile 'ncearcă, pe marea 'nfuriată,
Plăpânda navă-a vieții, ce lunecă în zări,
S'o șfarme, s'o cufunde, s'o 'nghită dintr'odată,
Vâslașii să-i conducă pe sumbrele cărări,
Inalță-ți cu credință smeritul cap spre cer,
Hristos ți-e Salvatorul; privește doar spre El!

Când prin Sahara pustă a vieții, furtunoasă,
Baricadat ți-e drumul cu roci eoliene;
Piciorul sovăește, povara te apasă,
Iar ochii jumătate umbritu-s'au sub gene,
Inalță-ți cu nădejde smeritul cap spre cer,
Hristos te întărește; El „forță” și „mister”!

Când nouri grei te-acopăr și fulgeră, trăsnește,
Șivoaiele în cale voind să te oprească,
Și când pământul, pare, din temelii pornește
De-și scutură povara, dorind s'o prăbușească,
Inalță-ți cu iubire smeritul cap spre cer,
Hristos ți-e curcubeul, ți-e „punctul de reper”!

Când nemiloasa iarnă cu geru-i te 'mpresoară
Și viscolul în față cumplit te biciuește,
Când pasul, ce într'una troenele măsoară,
Inceț se'ngreuiază și pieptu-ți amorțește,
Ridică-ți capul rece, privește către cer,
Primește raze calde din „Soarele etern”!

Iar când la urma urmei colinzi prin noaptea neagră
Pe drumuri neumbrate, cătând o stea divină,
Și-atât de lungă-ți pare, c'ai cheltuit o 'ntreagă
Vieață, — pentru vieață, lumină — spre lumină,
Spre Hrist privește 'ntr'una uitând orice necaz,
Căci El e totu'n toate, „același ieri și azi”!

Paucus

Poșta Redacției

Un cunoscut publicist român, director al unuia din marile noastre cotidiene, comentând în jurul tragediei acelor părinți cari au fost măcelăriți mișelește de propriul lor copil, pune următoarele întrebări într'unul din articolele sale: „De ce atâtea crime? De ce atâtea bestialitate?”. Fără să dea un răspuns la întrebările sale, se mulțumea să înșire în articolul său faptele așa cum s'au întâmplat. Răspunsul a fost lăsat pe seama altora cari s'au și pripit să găsească țapii ispășitori. Părinți, profesori, păstori sufletești. . . . nimeni n'a scăpat.

Nimeni n'a semnalat însă dușmanul de moarte care gătuiește sensibilitatea morală a tineretul nostru, însământată cu atâtea trudă de părinți în sufletul odraslelor lor în anii copilăriei. La toate chioșcurile și pe la toate colturile, se vinde în voie literatură ordinară, care este savurată cu atâtea pasiune de tineri, murdărindu-le sufletul și trezind în ei porniri josnice și degradatoare, cari îi aduc într'o stare de bestialitate.

Acei cari au pe inimă viitorul generației tinere trebuie să ia urgente măsuri pentru curmarea răului care izvorăște din acest soi de literatură criminală.

Tineri, fără să mai așteptați să vină cineva din afară cu astfel de măsuri, voi înșivă trebuie să luați o hotărâre. Nu vă lăsați atrași de produsul imaginațiilor bolnave, care nu vă aduce niciun folos, ba dimpotrivă vă distruge simțul realității și vă face inapți de a purta cu eroism lupta vieții. Priviți în jurul vostru și luați pildă dela acei cari au bătut această cale premediosă. Este nevoie s'o mai încercați și voi? Atenție deci la literatura pe care o ceteți, și nu desconsiderați sfatul celor mai bătrâni și cu experiență. Ceteți numai ceea ce vă înobilează mintea și sufletul, și ceea ce vă face capabili spre a trăi o vieață demnă și folositoare atât pntru voi cât și pentru semenii voștri.

Revista „Amicul Tinerimii” va continua și anul acesta să îndrepte pașii tineretului pe calea moralei și a unei viețuiri oneste. Sfaturile și îndemnurile pe cari le va da, vor suplini cu prisosință nevoile voastre în timpurile acestea de destrămare morală și moarte spirituală. De aceea ceteți și răspândiți revista „Amicul Tinerimii”.

Director: M. MANEA
Redactor: MIHAIL IONESCU
Redacția și Administrația, București 4. Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu, 116. Tel. 3-45-61.

AMICUL TINERIMII, revistă bimestrială.
Anul V. No. 1/1937. Abon. pe un an lei 48.
un număr lei 8. Tip. și Edit. „C. E.” București 4. Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu, 116.

Din frumusețile iernii

Vis alb

Zăpada neclintită 'n somnu-i veșnic
Se pierde 'n cerul mut al depărtării.
Un soare mort aprinde 'n fundul zării,
La căpătâiul nopții palid sfeșnic.

În revărsarea sură a luminii,
Ca un aerian miraj de viață,
Fantastic, dormitează pinguinii
Pe blocurile străvezii de gheață.

De orizont s'antină nori în salbe,
Ca pânze de corăbii iluzorii,
De parcă vin din Sud exploratorii
Să turbure tăcerea nopții albe.

Iar din obscura șațasmagorie
Apar și pier vedenii ireale
Când un reflux trandafiriu învie
Singurătatea lumii boreale:

Fantome prinse 'n joc ușor de grații
Iși flutură ușoara lor hlamidă
Iar cerul, pe corola lui fluidă,
Desfășură bizare constelații.....

„Fluturi de noapte” Otilia Cazimir